

РЕШЕНИЕ

№ 304

гр. София , 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на двадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

като разглежда докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001000478 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 25, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 274 – 279 от ГПК.

Образувано е по жалба от 7.04.2021 г. на заявителя „Смарт Нетуъркс“ АД и по жалба от 16.03.2021 г., подадена по пощата на 15.03.2021 г., на Агенция по вписванията срещу решението от 2.03.2021 г. по т.д. № 286/2021 г. на Софийския градски съд, VI-22 състав, с което е:

- отменен отказ № 20210125182609-3/29.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20210125182609 **в частта** относно вписване на промени в персоналия състав на Съвета на директорите – заличаване на П. Е. Б. и вписване В. П. Т.;
- потвърден същият отказ **в частта** относно искането за вписване на намаляване на капитала.

Жалбоподателят – заявител „Смарт Нетуъркс“ АД обжалва решението **в частта**, с която отказът е потвърден. Твърди, че неправилно СГС е приел, че заявителят е следвало да представи декларация за липсата на кредитори, които са заявили несъгласието си с намаляването на капитала. Сочи, че съгласно чл. 151, ал. 2 ТЗ се изисква деклариране само при наличието на подобни кредитори, изразили несъгласие. Сочи се, че длъжностното лице е дало изключително кратък срок за изпълнение на указанията за представяне на декларация.

Жалбоподателят Агенция по вписванията обжалва решението **в частта**, с която отказът е отменен. Поддържа се, че регистърното производство е единно и липсвала законова разпоредба за постановяване на частичен отказ по заявлението за вписване. При положение, че съдът е потвърдил правилността на отказа за вписване на намаляване на капитала, то това е достатъчно и за правилността на отказа за вписване на промени в съвета на директорите. Претендира разноси, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Всяка от страните оспорва жалбата на насрещната страна.

Софийският апелативен съд, след като прецени събраните доказателства и обсъди доводите по жалбата намира

за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Смарт Нетуъркс“ АД с жалба от 8.02.2021 г. срещу отказ № 20210125182609-3/29.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20210125182609, с което е поискано: 1) заличаване на П. Е. Б. като член на съвета на директорите на дружеството и вписване за такъв на В. П. Т.; и 2) вписване на намаляване на капитала на 51 200 лв. в графа 31 и вписване на намаляване на номиналната стойност на акциите на 32 лв. на акция в графа 31а.

Жалбата е оспорена с отговор от 15.02.2021 г., подаден от Агенцията по вписванията.

От служебно извършената от въззивния съд справка в електронния Търговски регистър се установи, че дружеството е регистрирано на 19.09.2018 г. с капитал 160 000 лв., разпределен в 1 600 акции с номинална стойност от 100 лв. на акция. За членове на Съвета на директорите са вписани пет лица: С. И. С., П. Б. С., П. Е. Б., З. Д. Х. и В. К. П..

Към процесното заявление с вх. № 20210125182609 са приложени: 1) протокол от 7.02.2020 г. на ОС, удостоверяващ взето решение за намаляване на капитала на 51 200 лв. чрез намаляване на номиналната стойност на всяка акция на 32 лв.; 2) протокол от 8.09.2020 г. на ОС, удостоверяващ взето решение за заявяване за вписване на намаляването на капитала, за изменение за устава в същата насока, както и за промяна в Съвета на директорите – избиране на член на съвета на В. П. Т. на мястото на П. Е. Б.; в мотивите на решението относно капитала е посочено, че решението от 7.02.2020 г. е обявено в ТР на 27.05.2020 г., като в 3-месечния срок по чл. 150, ал. 2 ТЗ не е заявено несъгласие от кредитори на дружеството; 3) списък на акционерите, присъствали на ОС; 4) актуален устав; 5) покани за свикване на ОС; 6) протокол от 28.08.2020 г. на Съвета на директорите.

Решението по протокол от 7.02.2020 г. на ОС за намаляване на капитала е било обявено по партидата на дружеството на 27.05.2020 г.

На 26.01.2021 г. длъжностното лице по регистрацията е указало по реда на чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ на заявителя да представи: 1) документ за внесена държавна такса в размер на 15 лв.; 2) актуално извлечение от книгата на акционерите; 3) нотариално заверено съгласие и декларация по чл. 234, ал. 3 ТЗ.

Със заявление обр. Ж1 № 20210129144359 заявителят е представил поисканите документи.

На 29.01.2021 г. длъжностното лице е дало нови указания по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ – за представяне на декларация по чл. 151, ал. 2 във вр. с чл. 202, ал. 1 от ТЗ. Указанията са обявени в 15:03 ч.

За да постанови атакувания отказ от 29.01.2021 г. длъжностното лице по регистрацията е приело, че указанията му от 29.01.2021 г. не са изпълнени – не е представена декларация по чл. 151, ал. 2 ТЗ.

В обжалваното решение от 2.03.2021 г. СГС е приел, че отказът за вписване на намаляване на капитала е правилен, тъй като нито ДЛР, нито съдът могат да установят дали в действителност е налице или не писмено несъгласие на кредитор с обявеното намаляване на капитала, без да бъде представена декларацията по чл. 151, ал. 2 ТЗ, с която се постига реалната защита на кредиторите, предвидена в чл. 152 ТЗ. В останалата част отказът е приет за незаконосъобразен – относно вписването на промяната в Съвета на директорите. Прието е, че когато с едно заявление е поискано вписване на няколко обстоятелства, ДЛР следва да прецени изискванията на чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ за всяко едно от тях. Доколкото, в обжалвания отказ не се съдържат мотиви относно отхвърляне на вписването на промяната на СД, а представените документи установяват всички необходими условия за вписване, то тази промяна подлежи на вписване.

При така установените обстоятелства въззивният съд намира от правна страна следното:

Жалбите са подадени срока по чл. 25, ал. 4, изр. 2 от ЗТРРЮЛНЦ, от легитимирани лица и са допустими.

За да бъдат вписани или обявени в търговския регистър съответните обстоятелства или актове, длъжностното лице по регистрацията следва да провери дали са изискванията на чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ, част от които са дали заявлението изхожда от правоимащо лице /т. 3/, дали към заявлението са приложени всички документи съгласно изискванията на закона /т. 4/, както и дали съществуването на заявеното за вписване обстоятелство **съответствието му със закона** се установяват от представените документи съответно дали подлежащият на обявяване акт отговаря по външните си белези на изискванията на закона /т. 5/.

Проверката на условията по чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ се извършва на база представените документи, **без да е нужно изследване в регистърното производство на тяхната истинност** – тя подлежи на проверка единствено в спорно исково производство по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ. Преценката за наличието на условията за вписване или обявяване се извършва *към момента на постановяване на акта за вписване/обявяване*, а не към момента на подаване на заявлението за вписване, като се вземат предвид всички представени към заявлението документи, както и тези които са били допълнително представени след указания на ДЛР по реда на чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ в срока по чл. 19, ал. 2. В случай, че такива указания не са давани, въпреки необходимостта от такива, то този срок не може да започне да тече, поради което и заявителят може да представи съответните документи и в хода на съдебното обжалване на отказа на ДЛР. Производството по съдебно обжалване не е контролно-отменително, а е по същество на заявлението и ако отмени отказът съдът постановява извършването на съответното вписване/обявяване, като проверява дали са налице условията за вписване/обявяване *към момента на постановяване на съдебното решение* /арг. от чл. 25, ал. 4 и 5 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 278, ал. 2 ГПК/, но при съобразяване на преклузивните срокове за представяне на доказателства. Безспорно е в съдебната практика, че при разглеждането на жалба по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ съдът не е ограничен в проверка само на правилността на приетите от ДЛР основания за отказ, а следва служебно да провери спазването на всички изисквания за вписване или обявяване в съответния регистър.

В конкретния случай е поискано вписването на няколко промени: 1) заличаване на един от членовете на Съвета на директорите и вписването на нов, 2) намаляване на капитала, и свързаното с него 3) намаляване на номиналната стойност на една акция. Правилно СГС е приел, че изискванията на чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ следва да се преценяват за всяка една от заявените промени поотделно, като няма правна пречка да се уважат част от исканията за вписване, а да се отхвърлят други. Правно несъстоятелно е застъпеното в жалбата на АВ виждане, че регистърното производство е единно и липсвала законова разпоредба за постановяване на частичен отказ по заявлението за вписване. Подобна разпоредба липсва за което и да е съдебно или административно производство, но нито в съдебната, нито в административната практика някога е имало спор, че сезиращото искане може да се уважи или отхвърли както изцяло, така и частично. Така напр. в ГПК не пише, че съдът може да уважи и частично предявен иск за парична сума, а да го отхвърли за разликата, но едва ли има юрист или неюрист, който да се съмнява в тази възможност, извеждаща се от нормалната житейска логика и не е необходимо да се регламентира законово. Щом дори и за един иск това е възможно, то на още по-голямо основание важи и ако предмет на делото са няколко иска – един от тях може да се уважи, а друг да се отхвърли, при това изцяло или частично. Както съдът, така и всеки административен орган може да даде защита или съдействие в рамките на сезиращото искане и не може да го надхвърля, но никога не е имало спор, че може да даде по-малко от поисканото – да уважи частично искането. Максимата „всичко или нищо“ не е принцип в правото. Единността на регистърното производство, образувано по едно заявление, се отнася само до процедурните аспекти на производството, а не до резултата от крайния му акт по същество, който може да бъде различен спрямо различните искания по сезиращото заявление. Ето защо няма никакво съмнение, че заявление за регистрация може да се уважи и само в една част, а по другата да се постанови отказ. Въпросът дали в информационната система на ТРРЮЛНЦ това е възможно, не е правен, а технически и не може да служи като аргумент за обратното.

Както правилно СГС е приел в тази част, по искането за вписване на промени в СД нито са изложени мотиви в отказа на ДЛР, нито от служебно извършената проверка на условията за вписване се установява някаква пречка за вписване, доколкото всички необходими документи са представени към заявлението. Ето защо правилно в тази част е отменен отказът и е постановено извършване на вписването на това обстоятелство.

В останалата част въззивният съд намира обжалваното първоинстанционно решение за неправилно. Тази

останала част касае искането за вписване на намаляване на капитала и свързаното с него намаляване на номиналната стойност на една акция. Единственото основание на ДЛР и на първоинстанционния съд да откажат искането за вписване е липсата на представена от заявителя декларация по чл. 151, ал. 2 ТЗ, прилагаща се съответно и при АД /чл. 202 ТЗ/, която разпоредба предвижда, че към заявлението за вписване се представят доказателства за спазване на изискванията по чл. 150 и писмена декларация на управителя, че на кредиторите, които не са съгласни с намаляването, са дадени обезпечения или е изплатен дългът. Изискванията на чл. 150 ТЗ касаят единствено даването на предизвестие до кредиторите за взетото решение за намаляване на капитала чрез обявяването на това решение в ТР и изтичането на 3 месеца от обявяването. Ако в рамките на този 3-месечен срок не е заявено писмено несъгласие на кредитори, се предполага, че или такива няма или, че те са съгласни с намаляването /чл. 150, ал. 2 ТЗ/. От изричната разпоредба на чл. 151, ал. 2 ТЗ следва, че писмена декларация се дължи само, когато кредитори са заявили писмено несъгласието си, тъй като нормативно изискуемото съдържание на декларацията трябва да обективира изявление, че на кредиторите, които не са съгласни с намаляването, са дадени обезпечения или е изплатен дългът. Следователно, ако кредитори няма или такива не са заявили писмено несъгласието си, декларация не се дължи, тъй като не може да се декларира това, което изисква чл. 151, ал. 2 ТЗ. Обстоятелството, че липсват кредитори, които да са заявили несъгласие, не се удостоверява чрез декларация по чл. 151, ал. 2 ТЗ, а този отрицателен факт се счита за заявен, ако липсва представена подобна декларация.

Всъщност, логиката на процедурата за намаляване на капитала по чл. 150 – 152 ТЗ е друга и тя сочи, че представянето на декларацията по чл. 151, ал. 2 ТЗ въобще не е условие за вписването. Това е така, защото дори и да се представи подобна декларация, но тя е невярна, то вписване може да се извърши, тъй като верността не подлежи на проверка от ДЛР. При положение, че при невярно деклариране може да се извърши вписване, то на още по-голямо основание може да се извърши и при липса на декларация, тъй като невярната декларация всъщност е липса на вярна такава. Ако декларация по чл. 151, ал. 2 ТЗ не е представена, се счита заявено /т.е. декларирано/, че липсват кредитори, които да са несъгласни с намаляването. Същевременно, законът предвижда други последици при невярност на данните по заявлението в чл. 152 ТЗ – имуществена отговорност на законния представител на дружеството за причинените на кредиторите вреди до размера, до който те не са могли да се удовлетворят от дружеството, както и предвидените в ал. 2 обезпечителни права за кредиторите, от които те могат да се възползват. Невярност на данните е налице както когато е приложена декларация по чл. 151, ал. 2 ТЗ, но тя е невярна по съдържание, така и когато не е приложена подобна декларация, но е следвало да бъде приложена, тъй като в този случай се счита заявено, че няма какво да се декларира, т.е. че липсват несъгласни кредитори. И в двете хипотези представителният орган отговаря имуществено по чл. 152, ал. 1 ТЗ. При това положение декларирането по реда на чл. 151, ал. 2 ТЗ не е условие за извършване на вписването, а води до други последици.

Ето защо липсата на приложена към процесното заявление декларация – било по чл. 151, ал. 2 ТЗ, било че липсват подадени писмени възражения на несъгласни кредитори – не може да доведе до отказ да се извърши исканото вписване на намаляване на капитала. Същевременно, в конкретния случай обстоятелството, че подобни писмени възражения на кредитори не са постъпили, е удостоверено в съдържанието на представения протокол от 8.09.2020 г. на ОС, в който изрично е посочено, че в рамките на изтеклия 3-месечен срок не е било изразено несъгласие с намаляването на капитала от страна на кредитори на дружеството. Този документ е приложен към заявлението, поради което дори и да се приеме, че отрицателният факт е следвало да бъде удостоверен по някакъв начин, то това е било сторено по този начин – този отрицателен факт е извън приложното поле на декларацията по чл. 151, ал. 2 ТЗ, поради което няма пречка да се удостоверява и по друг начин.

Следователно, обжалваният отказ се явява незаконосъобразен в тази му част.

С оглед на изложеното обжалваното решение се явява неправилно и следва да се отмени, като се отмени и обжалваният отказ на АВ в частта относно намаляването на капитала с указания да бъде извършено вписване на процесното заявление в тази му част.

При този изход на спора не следва да се присъждат поисканите от АВ разноски, а от страна на заявителя такива не са поискани за производството пред САС.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 2.03.2021 г. по т.д. № 286/2021 г. на Софийския градски съд, VI-22 състав, **в частта**, с която е оставена без уважение жалбата на „Смарт Нетуъркс“ АД срещу отказ № 20210125182609-3/29.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20210125182609, и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ отказ № 20210125182609-3/29.01.2021 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20210125182609, **в частта**, с която е поискано вписване на намаляване на капитала на 51 200 лв. в графа 31 и вписване на намаляване на номиналната стойност на акциите на 32 лв. на акция в графа 31а на партидата.

УКАЗВА на Агенцията по вписванията да извърши вписване по партидата на „Смарт Нетуъркс“ АД с ЕИК – 205292884 на обстоятелствата по заявление с вх. № 20210125182609, **в частта**, с която е поискано вписване на намаляване на капитала на 51 200 лв. в графа 31 и вписване на намаляване на номиналната стойност на акциите на 32 лв. на акция в графа 31а на партидата.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 2.03.2021 г. по т.д. № 286/2021 г. на Софийския градски съд, VI-22 състав, в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

Преписи от решенията на СГС и САС да се изпратят на Агенцията по вписванията съобразно чл. 25, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____